

Búcsúzó Barátaink, Szerelmeink, Elődeink! Csaknem érett Lovassysok!

Nehezen tudnám pontosan megmondani, miért, de úgy érzem, búcsúzni könnyebb, mint búcsúztatni. Remélem, Tóth Dóri nem haragszik meg rám, de úgy is érzem, hogy búcsúbeszédet könnyebb mondani, mint búcsúztatót. Könnyen lehet, hogy tévedek, könnyen lehet, hogy egy év múlva mindent, de mindent másként látunk majd. Nem tudom. Ez is a búcsúzó előnye: ő már tudja. Ő már beavatott. Mi még csak képzeljük. Ő már a kapuban áll. Mi még csak kikandikálunk a kerítésen.

Igen, így képelem: kinyílik most előttem, és most már mindörökre nyitva is marad egy kapu. A kapu előtt egy tábla, az van ráírva: felnőtt élet. Szeretnék nem belebonyolódni saját hasonlatomba, de azt is szeretném elmondani még, hogy nem gondolom azt a táblát egyben útjelzőnek is. Nem gondolom, hogy a „felnőtt élet” egy útirány. Sokkal inkább egy terület, egy végtelenül elterülő új világ, amelyben sorsok születnek. Nem akarom a bölcset, a sokatlátottat játszani, de láttam már sokféle sorsot. Láttam olyat is, aki úgy ment nyílegyenesen abban a hatalmas világban, mintha térkép lett volna a kezében. Lehet, hogy volt is. Láttam sorsot kalandozót, szertelenül, kiszámíthatatlanul kanyargósat. Láttam megfeneklett, a reménytelenségbe süppedt sorsokat.

Úgy képelem most, amikor ama lassan kinyíló kapuban álltok, hogy ti is látjátok, csak hogy ha nem is jobban, de mindenképpen *másként* azokat a sorsokat. Ti azoknak a szemével látjátok őket, akik hamarosan maguk is nekivágnak. Nem tudom pontosan, milyen érzés lehet. Úgy képelem, összekeveredik benne a szabadság öröme a szabadságtól való félelemmel.

Gyerekkorunkban mindannyian azt gondoltuk, nagyon jó, nagyon könnyű lehet felnőttnek lenni. A felnőttet senki nem szidja, senki nem veri meg. A felnőtt nem ír dolgozatot, nem ír egyest. A felnőttnek nem kell Coopert futni. Bár ma már nagyon jól látjuk mindannyian, hogy gyermekmese volt csak, amit a felnőttiségről gondoltunk, úgy képelem, annyi igazság volt abban a mesében, hogy felnőttnek lenni azt is jelenti: szabadabbnak lenni egy kicsit.

Most, amikor a kapuban álltok, erről szeretnék mindenekelőtt beszélni még. A szabadságról. Tudom, hiszen nem titkoltátok, hogy hosszú volt ez a gyereksorban eltöltött öt esztendő. Amikor megszeppenve átléptétek a Lovassy kapuját – lám, még egy kapu! – jól illett még rátok a szerep. Aztán

teltek az évek, és mire a hosszú történet végére értetek, elkezdtetek vágni megint egy kapun túlra. Nem esett már jól az órarend, a szoros időbeosztás, az, hogy olyan sok mindent mondtak meg kívülről valakik. Valaki mások. Tágasabb, kalandosabb terekre vágytatok már egy ideje, igen, azok akartatok lenni végre hivatalosan is, akik a biológia mércéje szerint egy ideje már voltatok. Felnőttetek. Szabadok.

Most jön még néhány nehéz, nagyon nem szabad nap, aztán papírt kaptok a kezetekbe arról, amiért öt éve dolgoztok óráról órára, nap mint nap: arról, hogy megértetek. Búcsúzóul azt szeretném mondani, hogy az *érettség* bizonyos értelemben sokkal többet jelent, mint felnőttnek lenni. Érettnek lenni azt jelenti, hogy el tudjátok viselni, el tudjátok hordani a szabadságot. Hogy nem elakadt és megsüppedt sors lesz belőletek, hanem olyasféle, akinek célja van, és a célt el is tudja érni, aki értelmet keres és talál, aki nemcsak feléli, de teremti is önmagát és a világot, akinek van néhány nagy, boldog pillanat az életében, és van sok jogos, munkán vett meglepés.

Ezt kívánjuk nektek. És azt kérjük, hogy nézzetek néha hátra. Nem kell félnetek, nem váltok sóbálvánnyá attól. Ha hátra néztek, akár ha sok-sok év múlva is, a mind teljesebbé váló panorámában, ami a Ti múltatok lesz már akkor, mindig ott fog állni egy iskola, hatalmas, nyitott kapukkal, amelyen gyerekként beléptetek, és fiatal, érett emberként léptetek ki rajta. Ne szégyelljétek szeretni ezt az iskolát, ne sajnáljátok tőle a hálát, a jó emlékezetet, és lássatok benne bennünket is, akik most minden lovassys nevében elköszönünk tőletek.

Azon a napon, amelyen végleg kiléptek innen, mi leszünk azok, akik ti vagytok most. Mi leszünk a legnagyobbak, miénk lesz a felavatott szalag, mi táncolunk a bálon nyitótáncot. Mi ballagunk. Még egy év, és tudni fogjuk, milyen érzés ott, a kapuban állni. És látunk, nagyon-nagyon sokáig látunk még benneteket. Ne rontsátok hát el, mert ha elrontjátok, nekünk is több okunk lesz félni. Ha megálljátok, remélni lesz több okunk. Valami furcsa, áttételes módon, holnaptól felelősek lesztek értünk. Értünk is. Ezt jelenti felnőttnek lenni. Érettnek lenni meg azt, hogy megcsináljátok.

Jó utat, lovassysok, és ne feledjétek: ez a kapu mindig, mindig nyitva áll előttetek.